

UTÓHANG

Hû olvasóm, ki idáig jutottál,
most már lapozz csak vidoran tovább.
Ne félj tõlem, nem viszlek temetõbe,
meg nem mutatom szent Mihály lovát.
Kezemet hónod alá igazítom
és elbeszélem néked suttogón,
hogyan látta e szép Pest a poétát,
a Belváros, mely csillogást és fényt ad
s Buda, s a hidak és az Oktogón...
Mert sokat járt õ kopott havelockban
s mûvészkalapban e szép tájakon,
ahol a gondnak görbe karvalyorra
oly nagyon sokszor csípte õt nyakon.
A gondról néked is van tán fogalmad,
ki jó polgár vagy s tészed dolgodat.
És az adó s a gyermekek cipõje,
orvos, patika elég dolgot ad!
De éjjel nyugton alszol s tårpe mécs ég
kis barokk-éjjeliszekrényeden.
És nem gyötör meg vérig lelki kétség,
csüggvén e síkos földi életen.
Ha tél van, akkor bundádat felöltöd,
alul pedig fölhúzod a trikót.

A kályhánál vígan pipádat töltöd,
vagy orfeumban iszol vöv-klikót.
Vagy pasziánszot játszol este nõddel,
míg hallgatod a gyermekhortyogást.
És reggelire csokoládét szürcsölsz
s megeszel hozzá három lány tojást.
Ha nyár van, akkor el a nyaralóba!
Fürödni viszed nõd és gyermeked –
csak ennyibõl áll életed folyása,
ez küzdésed és örömed neked!
És közbe lassan vagyont takarítasz;
nem is ember elõtted, – ugyebár? –
kinek nincs néhány ezre takarékbán,
mely a többire kamatozva vár.

De lásd, a költõ, õ nem ilyenfajta,
õ nem gyüjt bankót, sárga aranyat.
Kis udvari szobákba viszi sorsa,
hol rossz diványokon fekszik hanyatt.
Ott heteken át bámul a plafónra,
amelyre álmképzet tereget.
Míg átketyeg a rozzant falióra
forró nyarakat s fagyos teleket.
És ottan õ olyan dolgokra gondol,
amik megrontják életét. S a dal
úgy ömlik ettõl ki az õ szívébõl,

mint fakéregből a nedv, a fanyar.

A költőnek bizony nincs két ruhája

s e rémes szégyent könnyen cipeli.

Mert tudja, hogy nem földi érték: lelke,

sem szói, sem tündéri színei.

Magát ô föl nem válthatja aranyra,

mert oszthatatlan ô, súlyos egész!

Az égig rántja szíve dobbanása

s a föld számára jajja elenyész.

Ha süt a nap, véled örülni nem tud,

de véled érez, hogyha hull a jég;

csak nyomdafesték s papír, amit itthagy,

ha kivetette a földi kerék...

Ezért szeressed ôtet és ne írtózz,

ha több napig hord egy gallért szegény.

Szívébe tiszta a virág, mi bimbóz,

csak nem látszik ki szive ereszén.

Ne nézd le ôt, mert ô se más, csak ember,

csak – jobban szeret téged, mint magát...

...Ám azért, hogyha fiad verset írna,

csak tekerjed ki mégis a nyakát!

...Hol kezdjem el, hogy a végire jussak?

Nagy volt az út, sokfelé ágazó.

És ô csak ment, előre, mind előre,

hol rögös, keskeny utat vág a szó.
Ha félénk volt és sötét sírkövek közt
füttyülve ment át, mint a kisgyerek:
azzal vádolták meg, hogy szentségsértô,
a gyengelelkû gyáva emberek.
Ha bátor volt és szennyes lebujaoknak
benézett vértûl szagló ablakán,
azt mondták rá, hogy jó erkölcsöt rontó
s a szenny pecsétjét hordja ô magán.
Nem volt apostol, mert sohasem állt ki;
nem érdemel apostolt e világ!
Hol, még mielôtt üde esô hullna,
szárazság hervaszt el minden csirát.
És nem volt a költôk fölkent királya,
s a nép nem ért rá bajlódni vele.
A férfiaknak sem kellett siráma,
a nôk asztalán, ott se volt helye.
Mert egyszín' arca volt, mit fennen hordott
és senkinek se mondott kellemest.
S míg egyképp tisztelt bölcsét és bolondot,
éhes bûnöst s jóllakott jellemest:
leszállott hozzá Jákob lajtorjája
(az elmulasztott ranglétra helyett)
s az égnek sok szívélyes angyalkája
feléje égi rangot lengetett...
S hogy elfáradt a zengô sóhajokba,

a szerelembe fúrta a fejét.
Romantikusa volt a szerelemnek,
mely megtagadta tôle hûs tejét...
A magányosság könnyáztatta árkát
ô otthagya, hogy eljöve a lány,
ki Madonna s kit Margitnak neveznek
s ki ott jár most a költô oldalán.
És felesége, anyja és szerelme
s az ô szemével néz most messzire.
És azóta, hogy ôtet megtalálta,
már nem gondol ô lelke vesztire.
S ha megkínozza néhanap a munka,
avagy a mult, mely rémes volt, setét:
Margitra néz, lehajol a kezére
s a béke könnyje futja be szemét...
Ó, áldott asszony, aki lelke fáradt
virágait könnyeddel öntözöd:
légy áldott te, százszor, ezerszer áldott!
a földön járó asszonyok között.
Karod ne vedd ki elfáradt karomból,
szíved szívemrôl soha le ne vedd!
A csókod épít, egy rossz szavad rombol –
ki tudja: hova szárnyalok veled...
Talán ama szentelt dimenziókba,
ahol a név, a hír örökre él! –
S mint egy tön pattant két egyforma rózsa,

egymásra hajlunk, majd ha jô a tél...
...Az uccákon, ha tovamegyek néha,
úgy mondom neved, mint a kisgyerek,
kinek szájába cukor íze olvad,
amellyel játszik, s boldog – réveteg;
és ha sötét van és már minden alszik,
lelkem olaján fölgyullad neved!
Amíg te itt vagy, addig mindenem van,
csak addig látgy a kenyér s kerevet...
Galambkirálynô! Lelkem lelke! Tûrô!
Örök szerelmem, jer végig velem
az életem, mely elcikázva tûnô;
a te karodban hûljön ki fejem!...

S a költô már megenyhült életével,
van felesége, kinek fôzte jó.
Csak néha borul el, ha jô az alkony
és nincsen bölcsô... s nincs dal, altató...
Sötét fejének nem lett kicsi mása.
(Be zord gyümölcs az, mely nem ad magot!...)
Regény volt, melynek nincsen folytatása,
egy ház, melyre nem vágtak ablakot.
Az útját néhány könyv jelzi szerényen,
néhány türelmes rizsma rongypapír.
Ma már az istenek nyugalmát érzi
és égi s földi békét, hogyha ír.

Sokat forog most a jó társaságban,
mert nagyon sok időt tölt egyedül.
De esténként egy-két igaz barátal
szóélceken még olykor felderül.
Az ifju költőnemzedéknek szoprán
hegedőse, a tisztalelkű Szász,
ki Balázsnak, a félszemű kadétnak
a közeli békéről magyaráz.
Ők szegődtek melléje e viharban,
mely elnyelé a régi szép időt
s a sok sudárfát, mely a régi napban
a régi földből ég felé kinőtt.
S ő tudja már, hogy vége, vége, vége!...
A megszült gyermek visít és zokog.
A terhesség a szentelt méhnek éke,
a magzat néha gyilkolni szokott...